

der er Tilfældet i alle Lande, være saa, at Paagjældende vedblivende holdes i Fængsel, og her bliver det altsaa i Virkeligheden Sagsføreren, der kommer til at afgjøre, om han skal holdes der længere eller kortere. Der til kommer nu endelig som en Ting, jeg paa ingen Maade vilde kunne gaa ind paa, at det skal være Sagsføreren overladt at forlange en anden Underdommer beskikket. Det er, forekommer det mig, et Brud paa den Grundsaetning, som ellers gjælder overalt i vor Ret, at det er Domstolens egen Sag at afgjøre, om en Dommer skal vige sit Sæde eller ikke, det er de overordnede Domstole, der kunne anordne det. Ligesom man antager, at Administrationen ikke kan gribe ind paa denne Maade, forekommer det mig, at der endnu mindre kan være Tale om at lægge en saadan Myndighed i vedkommende Sagsførers Haand, og endnu mere besynderligt bliver dette, da der ikke tillægges Parterne selv denne Myndighed. Det bliver altsaa en Slags extraordinær Myndighed, som en Parts Sagsfører kan udøve, skjønt Parten ikke selv har denne Ret. Endelig skal jeg bemærke, at den Regel, der indeholdes i § 3, efter min Mening ogsaa er aldeles umulig at acceptere. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at denne § 3 i det Hele taget gaar ud paa at ophæve alle Bestemmelser om summa appellabilis i offentlige Sager, i Sager, der ere anlagte af det Offentlige uden Hensyn til Straffens Størrelse, en Regel, der maa medføre, at man kan appellere lige til Højesteret en hvilken som helst nok saa ubetydelig Sag, og det maa endog saa antages, at det maa være Meningen, i hvert Fald vil det blive saaledes, naar Lovforslaget tænkes udkommet som Lov, at Appellen stete paa det Offentliges Bekostning. Men en saa vidt udstrakt Afgang til at appellere vilde medføre en Overlægselse af de overordnede Domstole, som paa ingen Maade vilde gaa an. De praktiske Grunde, som nødte til efterhaanden at indføre en summa appellabilis — oprindelig var der jo kun i ringe Grad saadanne Grænder for Appellabiliteten — de praktiske Grunde, der have ført til, at man har været nødt til at begrænske Agangen til at appellere ved de nyere Lovgivninger, fordi ellers Overdomstolene vilde blive overbebyrdede, ville naturligvis gjøre sig gjældende lige saa meget nu som dengang og maaste mere. Det er derfor en Bestemmelse, som jeg tror, det paa ingen mulig Maade vil gaa an at gaa ind paa. — Medens jeg altsaa selvfølgelig ikke har Noget som helst at erindre imod, at dette Lovforslag nærmere drøftes, saa kan jeg ikke

skjønne, at det i sin nuværende Stikfælses egner sig til at blive Lov.

Forslagsstilleren (Beth): Ja, jeg vil helst svare strax — jeg veed ikke, om Flere ville tage Ordet — paa den meget ærede Justitsministers Bemærkninger. Den ærede Justitsminister tog fejl, naar han troede, at det var Lovforslagets Hensigt at sjerne Forordningen af 13de Oktober 1819 og at føre Tilstanden paa dette Omraade tilbage til det, som den var forud, navnlig efter Forordningen af 3die Juni 1796. Nei, det er ikke Hensigten, og dersom den meget ærede Justitsminister har hørt eller læst de Udtalelser, med hvilke jeg forelagde Lovforslaget, tror jeg ogsaa, han deri udtrykkelig vil finde udtalt, at det ikke var Hensigten at betage Overdomstolens den Magt og Myndighed, som de nu have til at reasjumere Sagen og paalægge Underdommeren at staffe yderligere Oplysninger, men at Lovforslaget kun fremtraadte som Supplement dertil. Det fremgaar, tør jeg sige, af Lovforslaget saa meget mere, at det ikke har den Hensigt, som den meget ærede Minister var tilbøielig til at ville tillægge det, som det jo aldeles ikke handler om Sagernes Behandling ved Underretterne, hvilket vilde have været, som den meget ærede Minister bemærkede, absolut nødvendigt, naar Lovforslaget skulde have havt den Hensigt, han vil tillægge det. Dette er altsaa en Misforstaaelse; det er ikke det, som Lovforslaget gaar ud paa. Nei, Lovforslaget gaar ud paa noget ganske Andet, og det er kun dette, i Appellinstanzen at give den Anklagede, den Sigtede, den Tiltalte selv eller ved hans beskiktede eller antagne Defensor en Besøielse til dog i det Mindste paa dette Stadium af Sagen selv at være virksom for sit Forsvar. Den meget ærede Minister vil sikkerligt ikke modsige, at før den Tid, og navnlig saalænge Sagen staar for Underinstanzen, og ogsaa, naar den staar for Overinstanzen, kan den Tiltalte ikke udøve nogen egentlig Virksomhed fra sin Side til sit Forsvar. Ja, dersom han kan give sit Defensor et Dokument, et Brev eller deslige, et og andet skriftlig Aktstykke, saa kan der naturligvis ikke være Noget til Hinder for, at Defensor kan paaberaabe sig det og fremlægge det; men udenfor dette og navnlig da, naar der er Spørgsmaal om at føre Bevisligheder frem gennem Vidneforklaringer, Optagelse af Skjøn eller deslige, er den Tiltalte, saaledes som Forholdet nu er ordnet, fuldstændig udelukket fra nogen som helst Virksomhed fra sin Side til sit